

APRIL 2019

HUMANEDGAZET

REISVERSLAG

Voedselpakketten voor de Pasen 2019

Op dinsdag 2 april reizen Paul Versloot en Marina Molenaars af naar Kroatië om daar meer dan 50 ouderen die moeten rondkomen van een pensioentje van 90 euro per maand te voorzien van een voedselpakket. Door de vrijgevigheid van onze sponsor zijn wij van Stichting Humaned al jarenlang tweemaal per jaar in staat om veel armen een voedselpakket, wat aandacht en kleding te geven.

Het is een indrukwekkende reis geworden, waar ik veel moeders erbij heb gekregen. De dankbaarheid van de oude dames is zo groot, dat ze me prijzen en zeggen dat ik een dochter voor hen ben, omdat ze mij al vele jaren zien vlak voor de Pasen en voor de Kerst.

Door een schenking hebben onze contactpersonen René, Bert, Zorica en haar man Nenad, die predikant is, ervoor gezorgd dat er de afgelopen tijd hier en daar een oven, kachel, bed, matras en stoel zijn gebracht. Wij hadden hen na onze laatste reis opgezadeld met heel wat wensen, die zij op vrijwillige basis hebben uitgevoerd. Onze dank hiervoor. Het zijn klussen geweest om zo'n oven/kachel de berg op te brengen naar huisjes met smalle trappen. Er moest zelfs voor een van de kachels een schoorsteen gemaakt worden, omdat deze ontbrak aan het huis. Tsja, dat hadden wij niet gezien. Wat heeft zo'n man aan een nieuwe kachel zonder schoorsteen.

Anka had van ons een ledikant, matras en stoel gekregen. Ze was hier zo blij mee, dat ze ons dit toe riep en uit dankbaarheid alle eieren die haar kippen hadden gelegd aan ons mee gaf. Deze hebben we natuurlijk direct weer uitgedeeld aan de mensen die geen kippen bezitten.

We zijn bij de boer geweest met zijn drie autistische zoons. Heerlijk, ik ben weer even met cliënten van mijn werk bezig en haal uit het contact wat eruit te halen valt. Met de oudste zoon van 15 jaar zoek ik contact in de Engelse taal en prijs hem, dat hij dit zo goed spreekt en dat ik het zo fijn vind om met hem te kunnen praten. Ik laat hem de namen van zijn broertjes opschrijven met daarbij de leeftijd, schoen- en kledingmaat. Die schat schrijft als een 7-jarige, maar we hebben contact en daar gaat het mij om. Zijn jongere broer zie ik even zijn kamer uitkomen als ik zijn naam noem, omdat ik schoenen voor hem mee heb. Ik leg wat snoepjes klaar om hem daarmee te vangen. Hij blijft te ver op afstand, dus die truc lukt niet. Deze jongen is zwaar gehandicapt en vanuit mijn werker-
varing begrijp ik waarom hij geen contact met ons wil. De jongste jongen Aleksander ziet slecht en wordt door oma ook snel naar zijn kamer gebracht. Helaas geen contact. De vader van dit hele spul is boer en maakt heerlijke kaas. Moeder is zwakbegaafd.

Aan het einde van de dag bezochten we een echtpaar bovenop de berg. Meneer was niet thuis, hij was opgenomen in het ziekenhuis. Zijn vrouw was heel verdrietig, omdat zij na 65 jaar huwelijk nu gescheiden van hem was. Hij was zo ziek, dat hij waarschijnlijk zou gaan sterven. Zij had geen geld voor bus of taxi om naar haar stervende echtgenoot te gaan. Haar kinderen hadden geen vervoer om moeder te halen en naar het ziekenhuis te brengen. Gelukkig hebben wij ook een sponsor om wel vervoer voor haar te regelen, zodat ze bij haar man kan zijn.

We zijn bij een oude dame van 91 langs gegaan. Haar stem was zwak. Ze vertelde dat ze voelde dat ze niet lang meer zou leven, omdat de kracht uit haar lichaam weg was. Met René, die predikant is geweest bij het Leger des Heils, hebben we gebeden samen met deze oude dame. We hebben de hoop uitgesproken dat ze gauw gehaald zou worden door de Heer. De oude dame was klaar om te sterven. Het was emotioneel en heel mooi tegelijk. Wie weet zijn wij wel de laatsten geweest die bij haar op bezoek zijn geweest. Dat stemde ons verdrietig.

Er zijn de afgelopen weken meerdere ouderen gestorven die wij vele malen voorzien hebben van een voedsel- en kledingpakket, zoals het echtpaar dat in het kleinste huisje van Kroatië woont. Paul kan hier niet rechtop in huis staan. De man was nog zo vitaal, maar kreeg een longontsteking die hem fataal is geworden. Na zijn begrafenis is de vrouw thuis gekomen en heeft 19 dagen gehuild om het verlies van haar man en is toen ook gestorven. Hun dochter die hen de laatste maanden verzorgd heeft, was nog aanwezig in hun huis. Met haar nog wat gesproken over het overlijden van hen beiden en een voedselpakket voor haar achtergelaten. Zij blijft de hele zomer wonen in het huis van haar ouders.

We kwamen zoals altijd bij de vrouw van Ilja, die zo fantastisch al tig jaren voor de gehandicapte zus van Ilja zorgt zonder één mopper. We hoorde dat ook Ilja was gestorven. Ik had nog wel zoveel kleurrijke kleding voor hen allen mee. De traditie is, dat na een overlijden er alleen maar zwarte kleding gedragen wordt. De vrouw op de foto gezet en je ziet het verdriet van haar gezicht afstralen. Met Zorica afgesproken, dat we een doos met zwarte kleding opsturen, zodat zij zich volgens traditie kan kleden.

Onze schoonzus Meta heeft voor de juf van Dieter die een kleuterklas heeft een mand vol kleine diertjes gehaakt. Dieter, de 6-jarige zoon van René en Helga, had op dit soort diertjes in december getrakteerd met zijn verjaardag. De juf en de kinderen waren hier zo enthousiast over, dat de juf heel voorzichtig aan de ouders van Dieter heeft gevraagd, of Meta nog wat van deze diertjes voor haar klas zou willen maken. En zo geschiedde. De foto laat zien dat de juf wel heel blij is met deze geschenken. Ze heeft de kinderen een mooie tekening laten maken als dank.

Op maandagochtend bezoeken we een oude dame waar we zelf nog niet eerder geweest zijn. Ze vertelt ons helemaal enthousiast: "Zie ik een auto ons dorp inrijden en die stopt ook nog bij mijn huis. Dat gebeurt nooit! En komen er ook nog mensen die ik niet ken eten voor mij brengen." Wat was ze blij. Met een pak San Francisco van Verkade in haar hand heb ik haar gefotografeerd. We vragen haar wat we bij een volgend bezoek voor haar mee kunnen nemen. Ze kan niets bedenken. Dan vraag ik of ze een mooie zwarte trui zou willen hebben. Ja, dat wil ze wel. Ik ga naar de auto en haal een hele tas vol zwarte kleding eruit. Laat haar van alles passen en ze kan haar geluk niet op. Wat een blijdschap. Als laatste haal ik mijn 60 denier zwarte panty van de Hema uit de tas. Ze reageerde alsof ik goud in mijn handen had en aan haar gaf. Dat was het mooiste geschenk. "Nu kan ik op bezoek bij de dokter, want daar heb ik nu kleding voor," was haar conclusie.

Wat een hele mooie ontwikkeling is, is dat het Rode Kruis blijkbaar ziet welke hulp wij bieden in dit gebied bij deze ouderen. Het is eigenlijk hun taak, die zij nu ook op zich nemen. Zij gaan bij de ouderen langs om te kijken, of zij een huishoudelijke hulp nodig hebben of ander soort hulp. Je kunt dus zeggen dat onze gezamenlijke hulp een organisatie als een Rode Kruis in beweging zet om iets te gaan doen voor de ouderen die hulpbehoevend zijn. Ja, dit is ook wat wij willen. Zo zal het ooit goed gaan komen voor hen die hulp nodig hebben. Niet dit jaar en ook volgend jaar nog niet. Zolang als onze hulp daar nodig is gaan we door.

Voldaan van alles wat we voor onze mensen hebben kunnen betekenen zijn we weer naar huis gereisd.

Dank aan allen die onze reis mogelijk hebben gemaakt!

Paul en Marina

